

DET ER KLASSE!

Der skrives mange samtidsromaner om underklassen og samfundets bund, mens overklassen og samfundets top ikke så ofte havner i romanform. Men det sker. Ud & Se giver dig her to 'undere' og en 'over'.

TEKST JENS VILSTRUP

Nr. 1 GANZ UNTEN 'Kampdag' Philipp Winkler

→ For mange symboliserer Tyskland måske punktlighed, korrekthed, effektivitet og De-form. Men under den pæne grammatik buldrer de sociale problemer i EU's folkerigeste land. 'Kampdag' handler ikke bare om en flok sindssygt voldelige hooligans fra fodboldklubben Hannover 96, men mindst lige så meget om ensomhed, total fremmedgørelse og kampen for at føle sig elsket i et lortesamfund. Den tyske forfatter Philipp Winkler beskriver i 'Kampdag' tyske miljøer og menneskekarakterer, du ikke anede fandtes. Hårdt og lige på.

Fra bogen: "Jeg tager Hochstrasse til min fars hus. Det ligger i den modsatte ende af Wunstorf, i en gade med bygninger, der førhen var bondegårde. Det er en blind vej, men kommunen har været for doven eller fattig – eller begge dele – til at anbringe et skilt. På et tidspunkt holder asfalten helt enkelt op og går direkte over i marker, der strækker sig ud over sletten. En dag som i dag har man så vid udsigt over det flade land, at det næsten føles, som om man går i ét med himlen. Og selv når det er gråvej, kan man se Kaliberjæget, der ændrer udseende i takt med vejret. Nogle gange er det hvidt som salt

på pomfritter, andre gange gråt som beton. Vi brød engang ind der, Kai, Jojo, Joel og jeg, på firmaet Kali & Salz' område. Vi klatrede helt op på toppen, hvor de bryder saltet. (...) Kai og jeg vidste ikke, hvad vi egentlig skulle her. Men besluttede af en eller anden grund, at vi skulle springe ned fra toppen, hvilket var ren idioti. For på den ene side var der et fald på 30 meter og den sikre død. Og på den anden side, som vi var kommet op ad, var der så fladt, at man landede på benene efter to meter. Det endte med, at vi løb om kap ned ad skråningen. Kai fik på et tidspunkt så meget fart på, at han mistede balancen, snubled og trillede ned ad skråningen som en øltønde. Han blev liggende ubevægelig for foden af bakken, og vi andre havde de værste anelser, men da vi så nærmede os Kais ubevægelige krop, sprang han op og grinede røven i laser. Hans tøj hang også i laser, og han havde blodige hudafskrabninger overalt. På hans skinneben hang et stykke hud som en lille klud. Det husker jeg, fordi Joel kastede op, da han så det."

Er udkommet.
Oversat af Henrik Andersen.
People's Press.

Nr. 2 GHETTO-BLASTER 'Guds bedste børn' Morten Pape

→ Vold som vilkår er også temaet i 'Guds bedste børn', der er en *based on a true story*-roman fra den personlige amagerhylde, som forfatteren også blev ned fra i forgængeren 'Planen'. Med udgangspunkt i det rigtige mord på et 16-årigt avisbud, der i 2008 blev slået ihjel med en kølle, spreder Morten Pape sin stærke fortælling om ofre og gerningsmænd ud til at handle om, hvordan og hvorfor fanden det kan gå så galt. I et direkte, usentimentalt sprog (der ofte har den modsatte virkning) og med replikker, der

er skåret lige ud af virkeligheden, fortæller Morten Pape dig alt det, du måske ikke har lyst til at høre.

Fra bogen: "'Sværger, jeg ryster over hele kroppen,' siger Zeki og slår sig ned på trappen ved siden af ham. 'Kom de chili på?' Jamil nikker, Zeki åbner pizzabakken, folder et slice i hænderne og kyler det ind i munden. Tomat og ost og olie fra chillien drypper ned på for-tovet. Han snupper en serviet, snøfter og propper et nyt stykke ind i munden. 'Husk at trække

vejret,' siger Jamil. 'Jeg er helt smadret,' mumler Zeki med dej og tomat i munden. 'Jeg skal nok tage de sidste to opgange. Så er vi færdige. Skal vi finde på noget bagefter?' Zeki trækker på skuldrene. 'Jeg ved ikke rigtig.' (...) 'Jeg skal måske være sammen med hende min dame.' 'Nå, okay,' siger Jamil og tygger af munden. 'Kun måske?' 'Jeg ved det ikke endnu. Jeg ringer til hende bagefter.' 'Vil du stadig ikke fortælle mig, hvad hun hedder?' Zeki slikker sine fingre rene. 'Mina,' siger han så. 'Hun går på Højdevangen. Jeg mødte hende i Ungehuset.' 'Hvor?' 'I Norgesgade. Der hvor der er de der fester i weekenden.' 'De fester, som du aldrig fortæller mig om?' 'Du kan da bare komme.' 'Du kan da bare tage mig med.' 'Så jeg kan beskytte dig?' 'Siger du, at det ikke er farligt?' 'Hvad, er du måske bange for fiske?' 'Jeg er bange for banderne.'

Er udkommet.
Politikens Forlag.

